[Drachmann.]

Begivenheder, som øjensynligt ogsaa er faldet, jeg kan sige *selv* den højtærede Udenrigsminister med hans klippefaste Tro til Fred og Forsonlighed mellem Folkene og til alt, hvad der er bekvemt for os, stærkt for Brystet, disse Begivenheder, der er karakteriseret ved, at Toldforhøjelser er fulgt efter Toldforhøjelser i en Grad og med en Barskhed som aldrig før i Europa, skønt alle de Lande, som har gjort Anvendelse af disse Forhøjelser, har været Medunderskrivere af Traktaten i Genève den 24. Marts og derved givet deres Tilsagn i alt Fald til Moralen i Traktaten, jfr. Artikel XI, hvori man højtidelig lover ikke at foretage sig noget, der strider mod Traktatens Aand, eller at omgaa den, den skulde træde i Kraft pr. omgaaende, nemlig allerede fra 1. April dette Aar — disse Begivenheder havde jeg haabet, om end maaske mindre ventet, vilde have bevirket, at Regeringen havde forskaanet den danske Rigsdag for atter at faa forelagt denne Konvention, om hvilken jeg synes, at man med Rette kan bruge et Udtryk af en udenlandsk storpolitisk Personlighed: En Lap Papir. Thi blandt alle fejlslagne og søndertrampede Traktater tror jeg nok, at denne Traktat eller Konvention danner Rekorden, saa sandt som den er revet itu, fejet til Side af Virkeligheden, allerede inden den er ratificeret. Dens Aand og dens Ordlyd passer til den nuværende Situation rundt om som en Knytnæve til et blaat Øje, og desværre for os er det jo igen Danmark og dansk Handelspolitik, der ogsaa i denne Forstand repræsenterer og ejer de blaa Øjne. Jeg tror derfor, at dette Forslag havde haft en bedre Plads i Folketingets Papirkurve end paa Folketingets Borde, men saadan skulde det altsaa ikke være. Skinnet skal holdes ved lige, Kejserens nye Klæder skal luftes igen, de er jo syet i Genève, og de er sakrosankte derfor, selv om ingen kan se dem.

Jeg tror nu, at Tiden er inde til at sige til de Herrer, som rejser til Genève og deltager i de store teoretiske og højfilosofiske Debatter dernede, spiser politiske Frokoster og agerer Verdens Herrer, alt medens de skuer fra deres olympiske Højde ned paa Europas menige Folk — disse menige Folk, som slider med Dagens og Vejens tunge Problemer og Sorger —, at disse Herrer ikke maa vente, at de menige Folk rundt om omvendt skal skue op til dem i Genève. Enten maa de store Ord dernede fra nedstemmes kendeligt, eller ogsaa maa Deltagerne i disse Regeringskonferencer sikre sig, at Staternes Handlinger i den hjemlige Politik staar i noget bedre Forhold til de højtidelige Principper og de Traktater o. s. v., de skriver under paa under saa stor Udfoldelse af Højtidelighed oppe i Genèves høje Højder. Jeg maa tilstaa, at jeg har for megen Respekt for det politiske Livs Alvor, Slid og Ansvar til ukritisk at istemme Antiparlamentarismens Hyl, men ser man lidt paa Stemningen rundt om i de store Lande, og analyserer man den Mentalitet, som nu er ved at skride frem som en Lavine over Europas Lande, saa har man Lov til at sige til de Herrer, som agerer i Genève, som tror paa Genève og arbejder for Genève, at der ikke findes noget bedre Middel til at undergrave al Parlamentarisme og alt parlamentarisk Arbejde i Europa end netop et saadant, som bl. a. har fundet sit Udtryk i denne, jeg kan sige tragiske Traktat om en Toldfred, som ingen holder og ingen vil holde. Det er jo galt nok, alvorligt nok, naar Parlamenterne hjemme ikke altid er lige stærkt funderet paa Virkelighedens Grund og ikke kan løse Døgnets Problemer, som Tidens Nød og Massernes Instinkt kræver løst; men naar selve Parlamenternes Overparlament, Folkeforbundsforsamlingen, svæver helt oppe i Skyerne, ganske aabenlyst uden mindste Forbindelse eller Føling med den gloende Jord, paa hvilken menig Mand er dømt til at gaa, ja, saa kan det ikke undre, at Antiparlamentarismens Brod med tifold, med hundredfold Styrke vender sig netop mod dette Værk og efterhaanden vil undergrave Folkeforbundets Prestige og Eksistens og i sine Bivirkninger tillige kan tilføje det normale parlamentariske Arbejde og Virken i alle Lande Skade. Det vil være en Udvikling, der, lad mig tilføje dette for ikke at blive misforstaaet, i høj Grad vil være alvorlig for vort svage Land, men derfor maa vi ikke lukke Øjnene for den Sandhed, der ligger i den Udvikling, jeg her har skitseret.

Jeg vil gerne bede den højtærede Udenrigsminister nævne de Lande, som siden 1. April dette Aar, altsaa i Overensstemmelse med Konventionens eller Traktatens Aand, ikke har foretaget en eneste Forhøjelse af deres Toldsatser. Det er et beskedent Forlangende, thi jeg tror ikke, det vil tage Ministeren ret lang Tid. Men selv uden dette, selv uden de yderligere Oplysninger, jeg haaber kan gives i det Udvalg, vi fra vor Side maa ønske, tror jeg, at det danske Samfund og vore eksporterende Erhverv først og fremmest i Praksis har faaet tilstrækkeligt at føle af denne Freds-